

DAVID WILKERSON – MÁSFAJTA EMBEREK

(Men of Another Sort - 2003 Július 21.)

Amikor Istenfélő emberek tetteiről olvasok az Ó Testamentumban, szívem tűzben ég. Az Úristennek ezek a szolgálói annyira le voltak terhelve Isten nevének érdekében, még ma is csak ámulunk, ha visszagondolunk óriási tetteikre.

Azok a szentek mint egy szikla, meg sem mozdultak, míg nem hallottak Istentől. És hanyatlóban lévő népük, vagy családjuk miatt napokig sírtak. Visszautasítottak ételt, italt és még csak nem is mosakodtak. Fájdalmukban szakállukat és hajukat tépték. Ezékiel próféta Jeruzsálem ostromát kiabrázolván feküdt bal oldalán 390 napig, állandóan figyelmeztetve az elbizakodott népet Isten közelgő ítéletére.

Csodálkozva kérdezem, honnan vették ezek a szentek szellemi erejüket és képességüket ezekhez a tettekhez? „Másfajta emberek” voltak, különböztek a mai templomba járóktól. Egyszerűen képtelenség ma hozzájuk hasonlókat találni, amilyen módon a hitüket élték meg. Tudom, hogy én egyáltalán nem hasonlítok rájuk és nem ismerek egyetlen keresztényt sem aki hasonlítana hozzájuk.

Ez nagyon is aggasztó. A Biblia azt írja, hogy az Ó Testamentumban található leckék azért történtek, hogy példák legyenek előttünk, számunkra lettek leírva: „*De mindezek előképekként estek meg azokkal, ám a mi intézünkre írtattak meg, kik a korok végső eseményeinek megyünk eléje.*” (1.Kor. 10,11) Történeteik példák előttünk, és demonstrálják, hogy miképpen lehet Isten szívét megérinteni és elfordítani (a felettünk lebegő ítéletétől) vagy miképpen lehetne az erkölcstelen népet bűnbánatra vezetni.

Kérdezem: talán ezek a szentek egy speciális nemzedékhez tartoztak? Talán természetfeletti jellemű emberek voltak előre meghatározott sorssal, olyan természetfeletti erővel rendelkeztek, amit nem ismerünk a mai nemzedékben? A válasz: „nem, egyáltalán nem”. A Biblia erőteljesen állítja azt, hogy Istenfélő elődeink ugyanolyanok voltak, mint mi, hasonló testi vágyakkal. „*Illés ember volt, hozzánk hasonló szenvedélyekkel, erős imádsággal imádkozott, hogy ne essék és nem is esett eső a földre három esztendeig és hat hónapig.*” (Jakab 5:17) A tény az, hogy példájukat követnünk kellene. Volt bennük valami, ami Isten kezét, figyelmét magukra vont. Ezért választotta ki őket Isten munkájának elvégzésére. És minket is arra sűrget, hogy hasonló minőségű jellemet formáljunk magunkban.

Valami más is bánt mikor az ősi hívőket a mai keresztényekkel hasonlítom össze. Mi most a történelem leggonoszabb korában élünk. A mostani nemzedék sokkal rosszabb, mint Ninive vagy Sodoma idejében volt. Sokkal makacsabbak vagyunk, mint az ősi Izrael volt, sokkal erőszakosabbak, mint a Noé idejében élők. Ha valaha is volt olyan időszak, amikor a világnak Istenfélő szentekre volt szüksége, akiknek lángoló hitük van, az az idő most van. Olyan férfiakat és nőket keres az Úr, akik törekszenek arra, hogy szívét megismerjék, nevében hatalmas tetteket tegyenek, és egész társadalmakat térítsenek vissza Őhöz.

Csak fontold meg; miért támasztott volna fel Isten mélyen megtört szívű és szent életű embereket a múltban, de ma nem? Miért hagyná önkényesen a történelem legszűkölködőbb nemzedékét szent hangok nélkül? Tudjuk jól, hogy Isten nem változik, Ő tegnap és ma és örökké ugyanaz. (*Lásd Zsid. 13,8*) És mi is ugyanazt az Urat szolgáljuk, mint az elmúlt nemzedékek. Tehát hol vannak a buzgó szolgák, akik az emberiség érdekében viselnék Isten terhét és az Ő nevében beszélnének?

Végül pedig, ami igazán bánt, hogy birtokunkban van valami, ami azoknak a szenteknek nem volt. Az Úr kiöntötte Szent Szellemének ajándékait ránk és így sokkal nagyobb erőhöz, mennyei ajándékokhoz van hozzáférésünk. Egyszerűen mindent megkaptunk, amire szükségünk van, hogy hitben felemelkedjünk, mint „egy másfajta ember”, és az Úr az ilyeneket hívja és tartja meg Magának.

Kérdezhetjük: miért kente föl az Úr ezeket az embereket oly kiváltságos hatalmas erővel? Miért voltak képesek szolgálatukkal egész nemzetet megváltoztatni? A Biblia világosan leírja, hogy hogyan változtak „másfajta emberekké” akiknek szívét az Úr ügyei érdekelték. Isten szolgálói a mai napokban is követhetik példájukat.

Ezsdrás Isten szolgája volt, aki az egész nemzet öntudatát felébresztette.

A Szentírás szerint Isten keze Ezsdráson volt. Így tanúskodott: „*Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az Úrnak a hatalma volt velem (amint rajtam volt Jahve-nek, Istenemnek keze).*” (Ezsdrás 7,28). Isten kinyújtotta kezét Ezsdrásra és egy másfajta emberré változtatta.

Miért Ezsdrás? Több száz írástudó volt Izraelben abban az időben. Ugyanazt a tanítást kapták és az Úr szavát ugyanúgy meg tudták magyarázni. Miben különbözött Ezsdrás, hogy Isten kezét ráhelyezte és 50 ezer embert vezetett, a Jeruzsálemi Templom újjáépítésére?

A Szentírás adja a választ: „*Mert Ezsdrás arra irányította szívét, hogy kutassa és megtegye Jahve tan(ács)át, hogy törvényt és jogot tanítson Izraelben...*” (7,10) Egyszerű: Ezsdrást határozottsága miatt választotta. Mindenek felett Isten Szavát kereste és engedelmeskedett annak. Nem fordult vissza, hanem azt mondta, „Isten szavának tanítványa leszek és amit tanulok azt tenni is fogom.”

Nem volt természetfeletti gyakorlata, ami miatt Isten Igéjét erősebben vágyta volna, Isten nem ébresztette fel egy éjszaka és mondta neki: „50 ezer embert fogsz bűnbánatra vezetni és el fogod végezni munkámat, de hogy képes légy erre, természetfeletti erőre, bátorságra, tisztaságra és szellemi felhatalmazásra lesz szükséged. Mindehhez pedig Igém ismeretére és engedelmességre van szükséged. Hogy mindezt képes légy megtenni, Szentírásom iránti szeretetet adok szívedbe. Holnap felébredsz egy állandóan növekvő vágygal és éhséggel, hogy Szavamat tanuljad és kövesd.”

Nem hiszem, hogy így történt volna. Hosszú idővel azelőtt hogy Isten keze Ezsdráson nyugodott, szorgalmasan kereste és tanulta az Írásokat. Azon keresztül önvizsgálatra adta magát, és az Ige minden testi és lelki szennytől folyamatosan tisztította. Ennek eredménye, hogy Isten úgy látta Ezsdrást, mint egy Isten igéjével telt embert. Ezsdrás éhesen és örömmel tanulta az írásokat. Egyszerűen szívét előkészítette az Úr munkájára akármi is legyen az, akármit is válasszon az Úr számára. Ezért nyújtotta ki az Úr kezét Ezsdrásra és kente őt fel.

Igen, Isten felkenetése természetfeletti tény. De csak azokra nyújtja ki kezét, akik teljesen átadják magukat az Úr szavának ismeretére és engedelmeskednek. Itt kezdődik minden felkenetés. Senki se várja Isten érintését, hacsak nem szenvedélyesen éhes az Úr Igéjére.

Mint Ezsdrás, Dávid ugyancsak egy „másfajta ember” volt, aki nemzetének életét megváltoztatta. És mint Ezsdrásnál, Dávid szívét is elárasztotta Isten Igéje. A 119. Zsoltárban * 176 versen keresztül Isten Igéjének dicsőségét hirdeti: „*Szívembe rejtettem a te beszéded, hogy ne vétkezzem ellened ... Gyönyörködöm a te rendeléseidben, a te beszédedről nem feledkezem el ... igen szeretem törvényedet, egész napestig arról gondolkodom ... Lábamnak szövétneke (fáklyája) a te igéd és ösvényemnek világossága... felettébb tiszta a te beszéded és szolgád szereti azt.*” (Zsolt. 119,11.16.97.105.140)

Ezsdrás imádságra és böjtölésre szánta szívét

„*És böjtöt hirdettem ott, az Ahava folyó mellett, hogy megsanyargassuk magunkat Istenünk előtt, egyenes utat kérve Tőle magunk, gyermekeink és minden jószágunk részére.*” (Ezsdrás 8,21)

Ekkor Ezsdrás a gyülekezetet visszavezetésére készült Jeruzsálembe. Az út veszélyes volt, rablókkal, tolvajokkal és gyilkosokkal teli. Ezért Perzsa királya katonaságot ajánlott védelmükre, de Ezsdrás nem fogadta el az ajánlatot, ahelyett így tett biznyságot a király előtt: „*Istenünk jóságos keze (kegye) van mindazokon, akik őt keresik és haragjának hatalma mindazok ellen, akik elhagyják Őt.*” (8,22)

Ezsdrás válasza sokat leleplez róla, mint „másfajta emberről”.

1 - Megerősíti a tényt, hogy Isten keze nemcsak egy kevés választotton nyugszik, hanem mindazokon, akik elhatározzák az Ő keresését. (8,22)

2 - Ezsdrás világosan tudtára adta a királynak, hogy Isten haragja mindazokra kiterjed akik elhagyják Őt. Lényegében azt mondta: „Köszönöm ajánlatod, király, de szolgáljuk a mi hatalmas Istenünket és Ő képes megtartani minket, hogy befejezzük az Ő munkáját”. Ezsdrás annyira meg volt győződve, hogy még szégyenkezett is a királytól kérni segítséget. A Szentírás azt mondja: „*Mert szégyelltem kérni a királytól hadi csapatot és lovasokat, hogy megvédjenek minket az úton, az ellenségtől...*”(8:22).

Végül pedig Ezsdrás a népet összegyűjtötte és böjtölésre hívta fel; nem csak szavakkal kérte, hogy hittel fogadják el Isten ígéreteit. Vagyis nem csak azt mondta, hogy: „Isten beszédén kell állnunk és Ő megvéd minket. Most csak menjünk előre.”

Nem, szerinte többet kellett tenni: „Igen, hiszünk Isten ígéreteiben, de böjtölni és imádkozni fogunk, amíg az ígéretet valósággá válnak. És nem lépünk egy lépéssel sem előre, míg választ nem kapunk.” Akkor a Szentírás szerint: „Böjtöltünk tehát és megkértük Istenünket minderre és Ő engedett kérésünknek. ...

* A Biblia nem tájékoztat arról, hogy ezt a Zsoltárt Dávid írta! (ennek ellenére lehetséges)

Istenünk keze (kegye) pedig rajtunk volt egész úton és megmentett minket az ellenségtől és az útonállók kezéből.” (8,23.31)

Hasonló karakterű embereket találhatunk végig az Ó Testamentumban. Mózes, Józsué, az atyák és a próféták mind bűjtöltek és imádkoztak. Nemcsak felületesen fogadták el Isten ígéreteit, hanem tettekkel bizonyították hitüket. Bűjtöléssel és imádsággal, teljes hitben az iránt, hogy Isten Szava be fog teljesedni.

Ez a bibliai módszer igaz napjainkban is. A Salvation Army szolgálatot General Booth alapította imádsággal és bűjtöléssel. Ugyanígy a mi Teen Challenge szolgálatunk (átmeneti otthon drogosok, alkoholisták számára) negyven évvel ezelőtt imában és bűjtölésben született. Más, számtalan szolgálat - melyek ma is léteznek - ugyanígy születtek meg és sikeresen működnek. Az Úr hív mindenkit bűjtölni és imádkozni, aki Isten munkáját kívánja végezni.

Isten Igéjének tanulmányozása és az imával töltött bűjt mellett Igéjének tisztító munkájára is szükségünk van.

Ezsdrás és a hozzá hasonló emberek sírtak és örültek Isten jelenlétében. De hogyan kerültek ebbe az állapotba? Hogyan voltak képesek Isten megtört szívét megosztani azzal a nemzedékkel?

A választ Ezsdrás szolgálatában találjuk. Amint megérkeztek Jeruzsálembe Isten arra indította Ezsdrát, hogy egy általános bűnbánatra hívja fel a népet. *„És amikor Ezsdrás áldotta Jahvét, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak Jahve előtt.”* (Nehemiás 8,6)

Ezsdrás ezután felolvasta Isten Igéjét a nép jelenlétében. És *„...mert sírt az egész nép mikor a törvény beszédeit hallották”* (8,9). De amint megbánták bűnüket Ezsdrás azonnal sürgette őket, hogy örvendezzenek, *„... így szóltak az egész néphez: ne keseregjete (gyászoljatok) és ne sirjatok ... ne bánkódjatok, mert a Jahve-ban (Istenben) levő öröm a ti erősségeitek! (vagy: Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!)”* (8,9.10). *„Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömnöpet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket.”* (8,12).

Kérdelek téged, miért volt örvendezés? Mert egy ember osztozott Isten szívének terhén a nép bűne miatt, vagyis a pogányokkal való keveredésük és utálatosságaik megtűrése miatt. Mi volt Ezsdrás válasza milderre?

„Amikor meghallottam ezt a dolgot, megszagattam a ruhámat és köpenyemet, téptem a hajamat és szakállamat, és összetörve ültem. ...majd megszagattam ruhában és köpenyben térdre hulltam, imádkozva emeltem kezeimet Istenem, az ÚR felé, és ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétkünk az égig növekedett. ... Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!” (Ezsdrás 9,3.5-6.15)

Ezsdrás szíve mélyéig fel volt zaklatva mikor látta a nép bűneit. De miért volt képes felismerni Isten szívét terhelő sértés mélységét? Ezsdrás tisztán látta Isten haragját, mert Isten szava, mint egy kalapács zúzta lelkét és készítette sírásra: *„Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétkünk az égig növekedett. ...”* Ilyen megtört szíve csak annak van, akit Isten szava összezúz.

És ez igaz ma is mindenkire, aki Jézust szereti. Ha ismerjük Igéjét személyesen érezzük lelkünkön kalapács ütéseit. Büszkeségünket és tisztátalanságunkat szétzúzza, mint egy sziklát. És szívünk megtörtén áll Isten előtt, amiért megsebesítettük Őt. *„Nem olyan-e az én igém, mint a tűz, azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly?”* (Jeremiás 23,29) Ezután jön az igazi öröm.

Jeremiás beszélt arról, hogy szívünket készítsük az Úr keresésére. (Jeremiás 30,21)

A fent elmondott elveket megtaláljuk Jeremiás életében is. Ez az ember ugyancsak arra készítette szívét, hogy az Urat keresse és meghallotta az Úr Szavát. Állandóan azt olvassuk: *„... az Úr Szava szólt Jeremiához ...”*

Sokan a Szent Írás magyarázóinak közül Jeremiást a siránkozó prófétának hívják, és ez jól illik rá. De ő volt az is, aki a legörömteljesebb, dicsőségre legméltóbb evangéliumot hozta az Ószövetségbe, amikor megjövendölte az Új Testamentumot: *„Örök szövetséget kötök velük, nem fordulok el tőlük, jót teszek velük, ...”* (Jeremiás 32,40). *„A papokat bőséggel árasztom el, népem pedig jóllakik javaimmal - így szól az ÚR.”* (31,14) *„Megtisztítom őket minden bűnűktől, amelyeket elkövettek ellenem ...”* (33,8).

Ez a Jó Hír! Az Új Testamentumban bőséges kegyelmet, irgalmat, örömet, békét és jóságot találunk. De Jeremiás minden egyes szava mögött egy személyes történetet van, az emberi képességen felüli megtörtség.

Jeremiás azt írta: „*Ó, hogy gyötrődik egész bensőm, elszorul a szívem! Háborog a szívem, nem hallgathatok, mert lelkemben hallom már a kürtszót, a harci riadót!*” (4,19) „*Bárcsak a fejem víznek, és a szemem könnynek forrásává válnék! Éjjel-nappal siratnám népem megöltjeit.*” (8,23)

Jeremiás szent könnyeket hullatott, de nem a sajátját. A próféta hallotta Istent az Ő könnyeiről és megtört szívééről beszélni. Először az Úr figyelmeztette Jeremiást, hogy ítéletet küld Izraelre. Azután elmondta a prófétának: „*Zokogva siratom a hegyeket, gyászolom a puszta legelőit, mert kiégtek*” (9,10) A görög *gyászének* szó siralmat jelent. Isten maga sírt a közeledő ítéleten, amit népére helyezett.

Mikor Jeremiás meghallotta ezt, osztozott Isten terhében, és népét siratta. Én is ismerek Istenfélő hívőket akik magukra tudják venni az ilyen terhet. Basilea Schlink egy ilyen személy. Ő alapította meg a Lutheránus Mária Növéséget Németországban, és Krisztus odaadó szolgája volt. Az évek multával közeli barátságba kerültünk. Ez a hűséges nő jól ismerte Isten siralommal telt szívét.

Gyakran mikor meglátogattam otthonukat a kápolnában sírva találtam őket. Sok minden miatt gyásztak, saját nemzetükön is, amint Hitler gyilkolta a zsidókat. Órákig sírtak az ilyen bűn elkövetésén. Először nem tudtam megérteni, hogy miért sírnak ilyen hívők órákig. De aztán kezdtem megérteni Basilea Testvérnőtől Isten bűneink által okozott mély sebeit. Több írása az ilyen mély érzésekről beszélt.

A közelmúltban én is éreztem az Úr szívét terhelő siralmat, amikor Angliába látogattam. Prédikációmban az emberiség elesett kondíciójáról beszéltem, mikor egy riporter azt kérdezte: „Nem tud valami jobbat mondani a vallásról?”

Kérdése eszembe juttatta annak a számtalan fiatalnak a borzasztó helyzetét, akik az utcán élnek, alkohol és kábítószer orgiákkal, teljesen eszükön kívül. Ugyanakkor pedig az Angliai Egyház (Church of England) egymás után zárja be a századokon át nyitott templomok kapuit, mintegy visszavonva megszenteltségüket.

Mikor a Westminster Chapel-ben (kápolna) beszéltem, ahol egyszer a nagy prédikátor Stanley Jones prédikált, a fiatalok megtöltötték még a karzatokat is. Éhesek voltak, hallani akartak valamit, ami az Istenben lévő reményről szólt. Mikor a befejezésnél hívtam őket, áramlottak az ima szobákba, sírva és jajgatva saját megtört reménytelen életük felett. Az egyik 18 éves lány állt a sorban meredt szemekkel és azt mondta, „Wilkerson Pásztor, nem tudok sírni. Az egyház elvette a hitemet, és most nem érzek semmit.”

Ilyen és hasonló jelenetek után fájo szívvel teljesen letörtem. És Isten síró szívvel mondta „Dávid, ha valaha is szükség volt síró prófétákra, az most van.”

Nos mi is történik, mikor megosztjuk Isten szívének terhét sírással? Az Úr megosztja velünk gondolatait. Jeremiás tanúskodik erről. Megértés adatott neki azt a kort illetően és képes volt látni a jövőt. „*A Seregek URa, aki elültetett téged, elhatározta, hogy veszedelmet hoz Izrael és Júda házára gonoszságuk miatt, amelyet a maguk kárára követtek el, mert a Baalnak áldoztak, hogy bosszantsanak engem. Az ÚR tudatta velem, ezért tudom, mit akarnak tenni velem; megmutatta nekem. Én pedig olyan voltam, mint a vágóhídra hurcolt gyanútlan bárány...*” (Jeremiás 11,17-19)

Akarmelyik megtört szívű szentnek megadja az Úr, hogy megértse korát melyben él. Tény az, hogy sokan gyülekezetünkben nem voltak meglepve azon, ami Szeptember 11.-én történt. A Times Square Church-ben közbenjáró imaestéken többen zokogásban törtek ki anélkül, hogy tudtuk volna honnan fog az ítélet jönni, de szívünkben tudtuk, hogy valami közeledik. Ugyanígy minden Istenfélő szolgáló, aki ismeri Isten kesergő szívét tudott a közelgő ítéletről.

Dániel Ugyancsak egy „másfajta ember” volt aki arcát az Úrhoz fordította.

Dániel egy „másfajta ember” volt aki megtörtségéről beszélt: „*Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve zsákruhában és hamuban. Imádkoztam Istenemhez, az Úrhoz, és vallást téve...*” (Dániel 9,3-4). Dániel felismerte a történelmi időt, mert ismerte Isten szívét. „*...én, Dániel, megértettem az írásokból, hogy mit jelent azoknak az éveknél a száma, amelyekről az ÚR igéje szólt Jeremiás prófétának, hogy hetven évnek kell eltelnie a rombadőlt Jeruzsálem fölött.*” (9,2). Továbbá Dániel fordította le a látomást melyben egy hatalmas kő lett kivájva kéz nélkül és lezúdult, lerombolva az állóképet, mely a világ királyságait szimbolizálta.

Hogyan volt képes Dániel a megtörtség, felismerés és tudás útjához elérkezni? Isten Szavának tanulmányozásával kezdődött. Dániel odaszánta magát a Szentírás tanulmányozására, hogy teljesen

megragadja őt. És gyakran idézte, mert szívébe volt elrejtve: „... amint írva van Mózes törvényében ...” (9,13)

A tizedik fejezetben Krisztusról kapott egy látomást: „*Föltekintettem, és láttam egy gyolcsruhába öltözött férfit, akinek színarany öv volt a derekán. Teste olyan volt, mint a drágakő, arca fénylett, mint a villám, szemei, mint az égő fáklyák. Karjai és lábai csillogtak, mint a fénylő réz, és beszéde oly hangos volt, mint egy tömeg zúgása.*” (10,5-6)

Többen voltak Dániellel mikor ezt a látomást kapta, akik ugyancsak hívők voltak. Dániel nem tartott kapcsolatot gonosz jelleműekkel. De ezek nem voltak „másfaja emberek”, mint ahogy Dániel. Mikor a látomás megjelent elbújtak. „*Egyedül én, Dániel, láttam ezt a látomást. A férfiak, akik velem voltak, nem látták azt, mert nagy rémület fogta el őket; elmenekültek és elrejtőztek.*” (10,7)

Isten szent jelenlététől futottak és bújtak el. És jól tudjuk, hogy csakis a szívekben lévő rejtett bűn okoz ilyen félelmet az Úr jelenlétében.

Ezzel a végső szavam az ilyen „másfajta” hívőket illetően a következő. Utólag sokat gondolok arra az időre mikor az Úr ítélőszéke előtt fogunk állni. Azon a napon Krisztus előtt fogunk állni, aki olyan, mint az ember és mint Isten. Mint mi, Jézus is járt ezen a földön és mindenféle emberi érzés megérintette. És mikor előtte állunk azonnal vagy egy fényvillanást vagy megsebesített ámulatot fogunk látni szemében.

Sámuel szavaira gondolok, amit Saulnak mondott: „*Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Ostobaságot követtél el! Nem teljesítetted Istenednek, az ÚRnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most véglegesen megerősítette volna az ÚR Izráelben a királyságodat. Most azonban nem lesz királyságod maradandó. Keresett magának az ÚR szíve szerint való embert, ...*” (1.Sámuel 13,13-14).

Saul ott lesz velünk azon a napon. Vajon mit fog az Úr mondani neki? Talán: „Saul megmutatom neked, amit terveztem számodra. Dávid szerető atyja lehettél volna, és a nemzeted, amit kormányoztál volna térdre borulva alázattal élt volna előttem. Becsületet szereztél volna Izráelnek a körülötte élő nemzetek előtt és békesség áradt volna, mint egy folyó népem boldogságára. Tiszteletet adtam volna neked és egy olyan nevet melyre Isten neve lett volna rábélyegezve.

De minden másképen történt. Elhagytad terveimet, mert nem vetted komolyan szavamat. Ehelyett megengedted, hogy a féltékenység, keserűség és meg nem bocsátás elraboljon mindent. Saul, lásd csak, hogy mit vesztettél.”

Borzongva gondolok arra, hogy Krisztus ilyen szavakat mondjon nekem: „Dávid nézd mi történhetett volna. Nézd az áldások sokaságát, amit Isteni kegyelmem adhatott volna, de te büszkeségben jártál. Szolgálatod csak egy árnyéka volt annak, amit terveztem számodra. Igen, megbocsátok neked és megváltalak téged, de lehetőségeid magasabbak voltak.”

Drága Szent, „élet és halál” idejében élünk. Itt az idő, hogy válasszunk a szellemi élet és engedelmesség vagy szellemi halál és képmutatás között. Gondolj Mózes szavaira: „*Taníul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!*” (5.Mózes 30,19)

Sürgetek mindenkit ma, hogy keressétek az Urat buzgón és határozottan. Aztán járuljatok az Igéhez egy állandóan növekvő szeretettel és vágygal. Imádkozzatok böjtöléssel és megtört szívvel, hogy Isten szívének terhében részesülhessetek. Végül pedig valljátok meg és fordítsatok hátat mindannak ami hátráltatja a Szent Szellemet abban, hogy megnyissa az ég áldásait fölöttetek. A „másfajta ember” útja mindenki számára nyitva van. Azon fogsz jární?

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

Forrás: www.tsculpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.